

451372

REVISTA FUNDAȚIILOR REGALE

CAIET DE POEZIE

MAI 1946

TUDOR ARGHEZI — MIHAIL CELARIANU —
DEMOSTENE BOTEZ — SANDA MOVILĂ — HORIA
FURTUNĂ — ION CARAION — GEORGE DAN —
GEORGE MAGHERU — CONST. RUȘO — PETRU
DUMITRIU — C.T. LITUON — ALEXANDRU LUNGU
— MIHAIL CRAMA — ALEXANDRU VONA — ALE.
XANDRU TUDOR MIU — CONSTANTIN DEȘLIU —
V. CRISTIAN — MIRCEA POPOVICI — IOANI HORGA
— VICTOR KERNBACH — STERE POPESCU — TITUS
ȘTEFĂNESCU PRIBOI — EMIL MANU — AL. MARIUS
— SAMSON LAZĂR — RADU CĂPLESCU — GEORGE
PĂTRĂUCEANU — IORDAN CHIMET — I. N. SOARE
— MARGARETA ȘTERIAN — MARIA ROVAN —
RADU TECULESCU

BIBL. UNIV. CLUJ-ȘIMLON
Nr. 513 - 1948.
Exemplar regal

FUNDAȚIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ

REVISTA FUNDAȚIILOR REGALE

LITERATURĂ — ARTĂ — CULTURĂ —
CRITICĂ GENERALĂ

APARE LUNAR

Director : AL. ROSETTI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Redactor Șef : CAMIL PETRESCU

Secretar de Redacție : CORIN GROSU

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA
FUNDAȚIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ
BUCUREȘTI III — BULEVARDUL LASCĂRCATARGI, 39
TELEFON 2.06.40

ABONAMENTUL ANUAL

Instituții publice și particulare	Lei 50.000
Particulari și abon. rurale	• 24.000
Studenți, profesori, militari	• 20.000

ABONAMENTELE SE POT FACE ȘI ACHITA PRIN ORICE
OFICIU POȘTAL DIN ȚARĂ

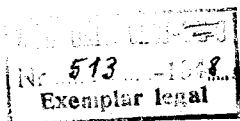
451372

REVISTA FUNDAȚIILOR REGALE
CAIET DE POEZIE

MAI 1946

COLABOREAZĂ:

TUDOR ARGHEZI — MIHAIL CELARIANU —
DEMOSTENE BOTEZ — SANDA MOVILĂ — HORIA
FURTUNĂ — ION CARAION — GEORGE DAN —
GEORGE MAGHERU — CONST. RUSO — PETRU
DUMITRIU — C. T. LITUON — ALEXANDRU LUNGU
— MIHAIL CRAMA — ALEXANDRU VONA — ALE-
XANDRU TUDOR MIU — CONSTANTIN DEȘLIU —
V. CRISTIAN — MIRCEA POPOVICI — IOANI HORGA
— VICTOR KERNBACH — STERE POPESCU — TITUS
ȘTEFĂNESCU PRIBOI — EMIL MANU — AL. MARIUS
— SAMSON LAZĂR — RADU CĂPLESCU — GEORGE
PĂTRĂUCEANU — IORDAN CHIMET — I. N. SOARE
— MARGARETA STERIAN — MARIA ROVAN —
RADU TECULESCU

FUNDAȚIA REGALĂ PENTRU LITERATURĂ ȘI ARTĂ

O VORBĂ

Directorul Fundației Regale pentru Literatură și Artă a fost bine inspirat adăugându-i Revistei Fundațiilor Regale o anexă de poezie.

De sigur că poezia e pretutindeni, chiar și în sociologie. Nu e vorba de latența ei continuă în viață ci de expresia ei literară și mai ales de acel compartiment al literaturii, în care cuvântul e măsurat cu versul și colorat de rimă:

Ce biiou qui ne vaut qu'un sou

sau, cum i se spune, alb; ceea ce nu însemnează incolor. De multe ori e mai multă poezie într'o pagină de prozator decât în 50 de poeme, dar printr'o eroare, probabil de nivel, s'a numit poezie cu deosebire versul și nomenclatura s'a conservat căpătând și un plural. De atunci încoace un volum de versuri e de « poezii ». Urît, dar nu e nimic de făcut. Când un confrate ori o consoră, din ce în ce mai deasă în literatură, te ia de-o parte și ți spune că vrea să ți citească o poezie, asta însemnează că are în manuscris o romanță în stihuri, din care poezia poezie poate să fie și absentă, ca dintr'o soluție de borax.

Revista de față e rezervată pentru poeți, publicației de bază lipsindu-i tot mai mult spațiul de orchestră pentru împărechiat liră și harpă. Atleții Altairei și Casiopeei și torcătoarele caerului lunii sunt oarecum incomodați și incomozi între două catedre de doctrină sau de considerente din pagini revistei mari. Le trebuia o încăpere a lor, vecină mai repede cu firmamentul decât cu universitatea! O icoană pe un părete e o fărâmă prea mică de altar. Poeții au azi o biserică

întreagă. Toate riturile și eterodoxiile pot să grăiască de acord, indiferent de cler și de treaptă, neofiții laolaltă cu prea osfințiții.

Poeții făcuți se vor întâlni aci cu poeții în metamorfoză, în camaraderie egală și cu cât orientarea lor va fi mai contradictorie și mai slobodă cu atât cuvântul va fi mai variat în sensurile lui și limba mai bine slujită. Programul acestor Caiete de Poezie rezultă clar: nicio școală literară: numai talente. De sigur, talentele de dimensiuni, variate și ele, așa cum le dă epoca, și sateliții. O publicație trebuie să urmeze topografia inegalităților contimporane, fiind o ridicare de plan, cu cote date.

Mișcarea literară implică o activitate utilă timpului actual. Fără scriitorii succesivi, mai mari sau mai mici, dar care toți au muncit să acopere petecul de hârtie cu o frumusețe nouă, limba românească n'ar fi ajuns la încovoierile, ductilitățile, plasticitatea și rafinamentul cunoscut, în stare să exprime idei și sentimente, încă acum 50 de ani socotite cu neputință de redat în valah. Și poate că cea mai concretă contribuție au dat-o poeții.

Numărul acestora sporit permite selecțiunea mai exactă: evoluția e mai valoroasă. Oamenii prea serioși, dela un anumit venit sau scaun în sus, au luat în derâdere sentința riscată că Românul se naște poet. E un adevăr: fiecare ținut românesc are în folklorul lui o avuție de poezie, care neajunsă la tipar și ținută minte ori uitată, dar mereu proaspătă, nu e mai puțin onorabilă ca aceea confecționată de cărturari.

Tinerii poeți, atât cei mai puțin tineri cât și cei încă dibuitori, timizi ori impertinenți, cu o cheie ascunsă ori cu un șpiraclu dinaintea lacătului cu șapte sucituri ce trebuie descuiat, au de aci nainte o certitudine. Orice încercare va fi primită bine și cuviincios, întru cât singur faptul strădaniei de a strânge cuvinte alese pe albul hârtiei constituie un merit, care nu poate fi ironizat de corpolențele literare infatuete de sine și în genere adipoase.

Băgați însă de seamă, mișcă permite să le spui ultimilor copii turburăți de harul reveriei. Voi aveți un stilou cu pana de aur autentic (14 carate), un bec electric (200 vați), un birou lustruit, o cameră la etaj, o redingotă, iar colaborarea vi se plătește. Băgați de seamă să faceți onoare măcar acestui confort. Unui oarecare Eminescu i-a lipsit. Sunteți, nu mă îndoiesc, dificili, capricioși, complicați: ar dispăcea o

singură eventualitate, să fiți orgolioși de crâmpeiul mai gros ori mai mărunț de literatură izbutit. Forul vanității e inestetic, fudulia ininteligentă și inumană. Cu cât vă simțiți mai tari cu atât înțelegeți la examenul din miezul nopții că sunteți mai provizorii și mai slabi.

Siliți-vă să nu dați de rușine nici pe baciul care a gândit cu bățul în țărână Miorița, nici pe meșterii vechi, ai opaițului cu fundul rânced și ai candelii cu feștila grasă. Cântecelul, din toate cele mai frumoase, au fost scrise pe întuneric.

T. ARGHEZI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

SECETA MARE

(Schiță pentru un poem)

Iată-l, blestemul s'a 'mplinit,
Inzecit, însutit, înmiit,
Din colb, din glod, din bătătură,
Din vii, din morți, din dragoste, din ură,
Din staul, din colibă, din turme, din livezi,
Din Bărăgan, din țara cât o vezi,
Din scrâșnete, din suferință. Se năzare
Din lanțuri, din cătușe și răbdare.

V'am blestemat din neam în neam,
Când ne rugam și când plângeam.
V'au blestemat și omul și norocul
Să vă ajungă focul
Și, iată-l, v'a ajuns,
Umflându-se ca 'n mare talazul într'ascuns.
V'au blestemat copiii, frați de frați,
Și plozii nenăscuți și lepădați,
Și orbii, slușii, capiii, gângavii,
Toți teferii și toți bolnavii.
Din jalea celor ce-au gemut și gem
S'a ridicat și cade pe voi acest blestem.
Cine apasă omul pe Dumnezeu apasă
Căci amândoi sunt unul și au aceeași casă.

Simțiși cum a trecut din gură 'n gură
Blestemul în porumb și 'n arătură?

Și peștera și strunga! înfiripă
 Și barza șchiopătată, oloagă pe-o aripă.
 În iazuri, în pășune, în izvoare,
 E blestemul plâpândeii căprioare.
 V'au blestemat și v'au pârît
 Făptura zburătoare și șarpele târît.
 V'au blestemat și mugetul cirezii
 Și noaptea huhurezii
 Și bufnița de lună,
 În stoluri împreună.
 Iertare? Cine iartă?
 Zăvorul mut din poartă?
 E blestemată brazda trufiei nesătule
 Să nuși mai verse 'n care porumbul și 'n pătule,
 Și 'n foile chircite să iasă, de amiază,
 În loc de ciucălaie, știuleți de căcărează,
 Că 'n boabele culese, strivită 'n fiecare,
 Zăcea c'un fir de sânge broboana de sudoare.
 Blestemele 'mpletite laolaltă
 V'ajung de aci cu biciul și 'n lumea cealaltă.

Cu lanțuri grămădite voi v'ați și scris osânda.
 Vă pedepsesc povara, dijma și dobânda,
 Oborul, claca, judecata și măsura.
 Blestem: putreziciunea și mālura.
 Pe fata maicii, prinsă la urzici,
 Veneai cu doi argați să o ridici.
 Iai duș de coarne vaca în poiană
 Cu un primar și o cătană
 Și ți'ai făcut cireadă de pomană.
 Ne'ai luat-o, claca, de trei ori
 Și ne'ai mai scos la urmă și datori.
 Ne'ai luat din zece câte șase oi.
 De-a vâlmășia seacă măduva din noi.
 Ouăle luate 'n dreptul de corvoadă
 Le petreceai printr'un inel cu coadă.

Și-i lingeți doaga umedă de must.
Pe stârvul vostru mila de lumină
Așterne un lînțoliu murdar, o rogojină.

Suflete proaste și înguste,
Aveți un înger să vă mustre
Și-o șoaptă 'n cuget, care să vă cheme.
Botezătorul v'a certat la vreme
Și drept răspuns c'ați înțeles
Taina stropirii prin botez,
Lați retezat, odată, la beție,
Cinstitul cap, cu gura deschisă, pe tipsisie,
Și 'ncredințați de-acum că tace
Lați dat dănțuitoarelor să-l joace.
Dar glasul lui de blăstem ridicat în slavă
Striga și 'n hora voastră, de pe tavă.
Și sfântul sânge s'a făcut strigoi,
Rătăcitor de-atuncea printre noi.
Nu-i auziți voi blăstemele grele,
Ca pasul care calcă pe vreascuri și surcele?
Sângele lui, de-atunci lați tot vărsat.
Sporind cu sângele nevinovat.
E'n măneca pătată a văduvei. Rămâne
În miezul tău de pâine, în blidul tău, stăpâne,
Strivit peceti pe carte: zăloage și dovezi.
Îl știi pribeag de noapte și-l visezi.
Se-adună 'n aurul ce îl aduni.
Trezit în jar, mocnește în tăciuni.
Crescând blestêmul s'a făcut furtună.
Ascultă-l. Innăbușe-l cu flaute. Răsună!
Mai joacă Salomeea și-acum, pe-aci. pe-aproape.
Te uită: are găuri, n'are pleoape,
Nici buze, nici tipare de șold șerpuitor.
A ridicat odată cu discul un picior,
Și dănțuind către boieri, încoace,
Pe un covor cu ciucuri, se desface,

Se prăbușește, se descoase.
Fusese o aninare a dansului, de oase.

Blestemul nu se pierde, crește.
Se face funie și clește,
Se face foame și lingoare,
Junghi inimii și ac la 'nghițitoare,
Ingrijorare turbure și frică.
Mândria țiera mare, caricatură mică.
Erai în cap, la tobă și acuma, din grămadă,
Ai vrea să suni porunca, dela coadă.

Încă de an s'au desfrânat
Secara, spicul secerat.
Holde 'n pripas, de cimitir,
Spini, buruieni și pir,
Pășcute de păianjeni și 'nvelite,
Zăbranică mototolite,
Văluri de călți și scamă.
Moșia viermuită se destramă
Și împietrită țarină bolnavă
Dă bălărie neagră și otravă.

Doamne! stihiiile se ducă.
Blestemul: patru vânturi ne usucă.
Tobe sparte, goarne dogite
Bat ceasul agoniei. Sate, vite,
Câmp, albiei seci, ogoare,
Sunt scoase la mezatul urgiei călătoare.
Se vinde viața, se tocmește anul.
Vânzareai cu bucata și toptanul.
Nicio pâine, nicio lăascaie!
Cumpărătorii sluiți se bat pe o copaie,
Măcar o candelă, o papură, o cruce,
O lumânare, să apuce.
Toți mușteriii iau degeaba,
Care cu colții, care cu laba,

Și lighioanele însetoșate
 Vor să bea om. Fântânilor surpate.
 Vor sângele 'napoi,
 Sânge cald, nu sânge de strigoi.
 Cer sânge viu, ați auzit?
 Sângele vostru proaspăt și corcit.

Oprit cu plugul scăpărat în stâncă,
 Asculți tăcerea șesului adâncă
 Și deslușești murmurul și vaietul de moarte,
 Haihui, hoinar, mereu dintr'altă parte,
 Din necuprins, din gol, din negrăit.
 Ce mai trăiește? Ce n'a mai murit?
 Noaptea se 'ntinde, hăt, ca o arsură,
 Ca o fiertură, ca o saramură.
 Laptele, drojdii, pulbere și scrum.
 Fuge pe miriști vântul de fum.
 Țis buzele spuzite, ca bulgării de var.
 Nădejde sau mânie? În zadar
 Și porumbieii, de dogoare,
 Mor încâlciți în columbare.
 Un uriaș de negură răstoarnă
 Zarea de plumb cu luna 'ntr'o lucarnă.
 Ca paietele 'n văpaie ard clopotele 'n turlă
 Și blăstemele mute s'au întâlnit și urlă.
 Vrei să te rogi, stăpâne, și n'ai cui.
 Ai mai putea să stai în fața Lui?
 Iar să te rogi, iară să minți,
 Cu jurămintele dela părinți?
 Mire căzut și mire, care trece,
 Căutătura albă ție, și rece.
 Ți s'a făcut puterea de prisos,
 Slujind Erodiadei și lui Isus Hristos.
 Ți'ai așteptat mireasa făgăduită ție
 Și a venit rânjită, cu chelie,
 Și cu ciolanele în poală,

Goală de tot și dinlăuntru goală.
Ție groază că te mângâie pe față
Și căști întoarce firul din mustață,
Țepoasă, mâna ei de ghiată.
Te strânge 'n brațe și te doare
Pieptul de stinghii și grătare.
Te acoperă cu giulgiul ei în somn
Și te sărută 'n gură, ginere de Domn.
A! vrei să fugi? Unde să fugi? Ție scris!
Și cerul și pământul s'au închis.
Te 'mpiedeci prins de al coapsei hățiş de mărăcine
În luptă cu scheletul îndrăgostit de tine.

T. ARGHEZI

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LA SEPTEMBRIE ȘI OCTOMBRIE

Am venit la superbul și ne 'nvinsul Septembrie,
Cel cu arcuri de fulgere spre alte arcuri cu fulgere,
Ca și cum sângele care l bântue nu ar fi tot al său.

El stă drept ca arhanghelul înaintea lui Dumnezeu,
Și doar eu grea coroană și aduc, în genunchi, ca alt' dată,
Fruntea albă și aplecată, fruntea naltă 'nchinată.

— Dară cine ești, tu, cel ce vine,
Sub atâtea adânci ceruri, doar el singur cu sine?
Mâine 'n zori vom sosi la Octombrie — eu pe veci mă voi stinge...
O, acolo aș dori s' ancorăm, s' ancorăm, pentru a plânge...

Florile astea de foc dușle Celui cu negura,
Unde arcul și fulgerul nu pot lucii așa;
Fruntea asta de foc dușo Celui cu negura,
Albă spre a se 'nchina, dreaptă spre a se 'nchina;
Harpa asta 'n scânteii dușo Celui cu negura:
Inima mea și tot ca inima ta.

MEȘTERUL NECĂJIT

Tăcere! Ai nopții îngeri ivirea oficiază.
Copile, astrul de aur când urna 'n foc și așează,
Să treci cu mare pază!

Nici eu n'am strâns de Domnul grozavă taină 'n minte,
Dar la 'nălțarea lumii lucind de-așa vestminte,
Iau câteodată aminte.

Nebun, alerg la vorbe să-mi sune a veste rară... Cluj
— De ce ați tăcut și ieri și acum și aseară?...

Dau duh la cele coarde, moi pana 'n foc, sărmană,
Luceafăr de-o scânteie sui, fulger, la icoană,
Dar iată, un vânt hain mi-l stinge 'n pană.

Din duhul și din glasurile acele
S'a 'ntors misteru 'n foc și argintu 'n stele.

PARADIS PE 'NNOPTAT

Paradis pe 'nnoptat... sau e'un gând... sau e'un vis...
 Din colind luna a stat: geam de argint stă deschis.
 Pasări stol săgetând noi lumini ne 'ntâmpate,
 N'au fost vânturilor încă arătate.

Iată-o prins și astru 'ntâi — grav și amar chipul lui —
 Tristă-i legea lucefărului!...
 Domnu' atunci s'a 'ndurat și 'ntr'ăst chip l'a îmbunat:
 — Singur tu mi strălucești întristat...

Din acești magici pomi, aștrii ard roșu 'n noapte...
 Stau, cu frunți luate în vis, harpe adânci prinse 'n șoapte,
 Ingeri albi re'ncordând muzici lungi cu aiurare...
 Lin cad stele 'n cântare.

Dar, străin și ultim cânt, iată un crin cu o lumină:
 Ca 'ntr'un vis crește luna 'n grădină,
 De culoarea ostenită a costumelor îngerilor
 Și a argintului vână al reflexelor aripilor.

PRIN LUMEA CU PĂCATE

Să nu te oprească acele reci spaime ale furtunii,
O galben prinț și încoronatul lumii!
Din geana 'n ceață albastră o lacrimă să-ți cadă
Ar sta ca o tăgadă.

Au nu, din mila Sfântului
Cetești tot sunetul pământului?
La voi ași se despică 'ntr'o slovă cerul crud,
Ce ascunderi nu se văd și nu se aud?

Privirea aceea... aceea... ți-a nălucit vreodată?
Să știi că n'a fost, prințe, adevărată,
Iar vorba 'ncinsă 'n aur, dac'ar fi fost cerească,
Cum mai putea să ruginească?

Această lume 'n care ca 'n moartea fost să treci,
N'are alți îngeri pe poteci,
Doar tu, cu atâtea glasuri, un glas ridici, la care
Răspunde alt înger, sus, cu 'nfiore.

MIHAIL CELARIANU

IN TURN DE FILDEȘ

De sunt în turn de fildeș, nu mai știu,
Dar cântu-mi vine din singurătate
Ca un izvor din ape îngropate,
Ca vântul din oceane și pustiu.

Și în păduri în care n'a fost om
Prin liniști dela început de lume
Am auzit cântând pe-un vârful de pom
O pasăre albastră fără nume.

Poate-și chema prin depărtări, tovarăș,
Cu țipetele unei mari singurătăți
Ce adunau tristețile ei iarăș
In rugăciuni spre mici divinități.

Izvorul limpede și viu pe gârlă
Șoptea în umbra udă, pentru sine, —
Și-l asculta tăcută o șopârlă
Ce se uita nedumerit la mine.

Un brad în turn de fildeș, singuratec,
Foșnea solemn o simfonie gravă.
La fel cu frunza verde, un buratec
Cânta de unul singur în otavă.

Confesiunea sufletelor vii
Ca și visarea vieții vegetale

Numai prin lungi singurătăți pustii
Se transpuneau în arte naturale.

Toate erau egal de inutile, —
Flori trecătoare de inconștient, —
Transfigurări interne și futile
În spre necunoscutul permanent.

Pe strada mea pustie într'o sară
Am auzit odată un zidar,
În turnul de fildeș, pe o scară,
Cântând doar pentru sine... în zadar...

Și mai țin minte din copilărie
Cum mama cânta singură cu ea,
O tristă și prelungă melodie
Care de-atunci e melodia mea.

Și-am înțeles așa într'un răstâmp
Când izolarea mea se face vers,
Că toate artele sunt flori de câmp
Din vagi singurătăți de Univers.

Dar în poemul anonim, uitat,
Pe care nimeni nu l-a scris anume,
Și-i scris de omul cel mai izolat,
E tot ce a visat o 'ntreagă lume.

Și s'auzuri de mulțimi necunoscute,
De ale lor dureri și bucurii;
Într'un cuvânt sunt nu știu câte sute
Și 'ntr'un poet vorbesc atâtea mii.

În turn de fildeș urc cu toți părinții
Și după mine, îmbulziți țărani,
Cum urcă prin icoane numai sfinții
Pe nori îngrămădiți ca bolovanii.

În ritmul meu e nesfârșitul tropot
Al veacului ce merge înainte
Cu cor de glasuri și bătăi de clopot
Peste atâta sânge și morminte.

De sunt în turn eu vin de pe pământ
Cu truda și cu suferința lui,
Și 'n fiecare vers al meu din cânt
E toată povestirea omului.

Prin aer rar de piscuri și de munți
Privirea mea departe și mai lungă, —
Dar las în urma mea cărări și punți
Pe care oamenii vin să m'ajungă.

DEMOSTENE BOTEZ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

STRIGOII

Și strigoi se tânguiau prin noaptea orașului:

— Dați-ne ochii noștri mari, ochii care-au sorbit
alți ochi, alte frunți, alte flori . . .

Dați-ne năframele lungi ale mâinilor
să ne 'mbrățișem, să ne acoperim
goliciunea oaselor, hotarul frunților, aceste înalte porți
înapoia cărora stă neclintit Dumnezeu, Impăratul lumii.
Dați-ne pe Domnul Dumnezeuul nostru
să-L acoperim cu eșarfele lungi ale mâinilor
descărnate de suferință, să-L înlănțuim, să-L zidim
într'o temătoare, necruțătoare credință.

Și strigoi se tânguiau prin cetatea sigilată de moarte și frică!

— Dați-ne sufletele noastre, aceste biblice harfe
cu lungi coarde de lumină fierbinte.

Vrem sufletele noastre curate,
care-au crezut în năluci, în cuvinte.

Și fata plângea: Vreau mâinile mele,
retezate de secure, mâinile în care îmi adunasem cântecele,
mâinile prin care plângea o melodie.

Plângeam uneori și eu prin mâinile mele,
de bucurie, de iubire. Neasemuitele mele mâini!
Vieța mea în ele, sufletul meu în ele! Vă blestem! . . .

Vă blestem! Capul meu, chipul lui Dumnezeu
Retezat pe butuc într'o margine de pădure,
dați-mi-l să mi-l potrivesc din nou pe capitelurile umerilor,
să rămâie pe gât doar semnul roșu al securii,

să nu uit, să nu iert, să nu fie îndurare!
Se tânguia fata sub ferestrele cu pleoapele încleștate, închise.

— Vrem viețile noastre netrăite, se tânguia oastea
nevăzută a strigoilor. Vreau să pătrundem în casele,
hainele voastre. Ne e frig, ne e frică. Lumea noastră
e rece, umedă, cerul nostru de păcură, așternutul
de piatră, fără flori și surăs.

Vrem să pătrundem în cămărilor, bucuriile și iubirile voastre.
Treceți voi pragurile, ridicăți steagurile, luați locurile noastre!
Fiți voi umbrele, neodihniții strigoi.
Dați-ne securile, topoarele voastre,
vrem să fim noi băutorii de sânge, călăi.

Dulce e semnul vostru, ucigașilor,
dătătorilor de moarte!

Îmbălsămate sunt așternuturile voastre,
caldă înlănțuirea lungilor năframe
ale brațelor voastre adânci, netemătoare,
ale privirilor în care-ați păstrat scufundate
fără întoarcere, trupurile noastre tinere.

Și azima și mai dulce, dospită din sângele
nostru năpraznic, din aluatul nefrământat
de maicile noastre într'o seară de Vineri.

Carnea femeilor, fetelor voastre de miere și lapte,
o dorim, o râvnim, pentru bietele noastre cioturi,
pentru țestele noastre reci, pentru iubirea noastră
de triști cavaleri ai tăcerii, ai morții.

Și strigoii își clătinau umbrele mari peste catedrale
peste orașul înfricoșat, în noapte.

Umbrele lor și mai mari, neacopereau cu o nouă noapte.

Vocile lor apoase se tânguiau din ce în ce mai aproape, mai joase:

— Dați-ne, dați-ne să ne ospătăm din trupurile voastre grase
Din ulcioarele voastre să ne îmbătăm,
la banchetul vostru să dansăm, să dansăm.

ULTIMUL VLĂSTAR

LUI ZAZU

Ți-am șoptit: Tu ai rămas singurul nostru urmaș,
mlădița prin care s'au altoit strămoșii.
În tine s'au întâlnit pentru ultima oară
și au benchetuit: neguțătorul de opiu și cafea,
vagabondul de 14 ani, mort într'un port îndepărtat,
mătușa cea mică și albă, mâncată de dulcea
bubă a tuberculozei și a iubirii
bunicul zaraf și misit cu pungile de
galbeni ascunse sub saltea,
poeta cu fruntea înaltă, suflet de cristal,
mâini lungi și transparente, cearcăne de opal,
risipitorul de moșii, desfrânatul unchiu
cunoscut în toate metropolele pentru
diamantele lui cât aluna, însoțit
de luxurile din toate colorile.
În tine, singurul nostru urmaș, s'a întâlnit
acum sângele strămoșilor noștri, din toate orele.
Fă ceva nepieritor cu aceste daruri!
Amestecă alcoolul cu poezia, cu morfina,
cu tuberculoza, cu setea de a strânge
și de a risipi bani și suflet.
Să fii tu noi toți laolaltă ultimul, desăvârșitul!

Dar tu, ai murit la 18 ani, ca un nepricopsit,
beat, cu capul în palme,

într'o cârciumă plină de fum și sudori,
la Constanța, unde te așteptau
toate vapoarele lumii, să cucerești,
să strălucești tu, numai tu,
lucefărul neamului nostru, cu glas de vicoară,
ochii de azur și mers scandat pe un menuet de Mozart.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CĂLĂTORUL

Pe mările tulburi și asasine
un vas, un catafalc naviga...
Venea de departe, din zone de mister,
beat se legăna în brățările grele de fier.

Se sbăteau dedesubt peștii ca elicele la vânt,
fugeau meduzele, corali se scufundau înfricoșați în adânc.

Inchis ermetic în marele mister,
escortat de imensele draperii
de purpură agățate de cer,

între țărnițele îngenunchiate
despletite în doliuri de aur,
naviga tăcut, sigilat în paftale,
ciudatul călător cu piept de centaur.

Pe coverta lui visa poate culcată
în raclă de sticlă, transfigurată,
cu orchidee în părul de gudron
cătușe de rubine la glesne, o femeie neagră îmbălsămată.

Poate o încărcătură de dinamită numai era.
Contrabandistul în ochi cu două boabe de piper
și mâini moi, catifelate, de misionar,
psalmodia între sticlele colorate din bar.

Sau poate un tânăr bărbat zăcea bolnav
de dulcea lepră a iubirii învins,

depărtările-l ademeneau cu glasul lor suav,
vânturile albastre, mângâiau chipuri supt de prinț...

Poate un copil, un înger în albe straie,
cu inele de lumină în jurul frunții bălaie,
fugit într'o noapte din cetatea părintească,
dincolo de porțile ferecate altceva să caute, să nu găsească...

Sau poate numai o stranie vioară zăcea culcată,
cu țeasta capului de argint sfărâmată,
cu coșul pieptului sugrumat peste muzica neîmpăcată.

Poate numai o nălucă era
fastuosul sicriu încheiat în paftale
Un joc al oglinzilor zărilor, sau era poate,
numai duhul asasinilor mări bolnave,
fugit din adâncuri de o profundă, străveche singurătate.

SANDA MOVILĂ

BCU Cluj / Central University Library Cluj

NOAPTE ALBĂ

Noaptea: una cu pământul,
Veghea: una cu visarea,
Dar un iatagan de aur
A 'nceput să taie zarea.

Pentru răsăritul lunii,
Pleoapa bolții a clipit;
Cerule și cu depărtarea
Luminos s'au deslipt.

Peste stână, luna crește
Rotofei și gras burduf;
Mii de mreze de lumină
Fug pe iazuri către stuf.

Ca fântâni arteziene
Izbucnind din lut vrăjit,
Chiparoasele de fildeș
În urcare s'au oprit.

Spicele de grâu, sub lună
Au pe creștet puf de argint,
Peste poduri cade brumă,
Lapte peste hiacint.

În noroaiile clisoase
Fulgeră pe jos, oglinzi.

Nestemate ard în ochii
Lilieciilor, sub grinzi.

Simfonia lunii mute
Aue sub cerul larg;
Frunza plopilor adie
Ca o pânză pe-un catarg.

Ouăle sunt și mai albe
In cuibarul lor, pe dâmb;
Platoșe de oțel e plugul
Când spre cer privește strâmb.

Carul mare s'a 'njugat
Pentru drum întins, la noapte:
Șapte nuferi dintr'un lac
Il privesc de jos, toți șapte.

BCU Cluj Library Cluj
Noapte albă, noapte albă,
In adâncuși de cleștar,
Care inimă a tăcerii
Bate trist și bate rar?

Urșii 'n ochii lor, au miere
Din prisaca ta lunară;
Fiecare floare 'n sânuși
Are câte o stea polară.

Intr'o clipă tu prefaci,
Cu privirea ta bălaie,
Coacăza 'n mărgăritar,
Și potecile 'n pâraie.

Cad pe iarbă irmilici
Pe sub florile de nalbă,
Șade sufletu 'n nesomn,
Noapte albă, noapte albă.

Fiecare stea și alege
Câteun dor ca săl aline,
Și se aprinde, și se stinge,
Pentru mine, pentru tine.

Lună albă, lună albă
Ai rămas tot cum te știm:
Fără vis și fără vârstă...
Numai noi îmbătrânim!

HORIA FURTUNĂ

NINGE...

A umblat ast' noapte un om pe afară,
era cerul vast ca o baladă
și o lună albă cursă 'n stradă,
cântecule, cântec fără țară.

Morții de pe frânturile noastre
legănând bainele, — mesagerii
negri din cerdacurile serii
ne au sosit în curte: lănci, dezastre.

Câteodată 'n ochii plini de umbră
mai răsar și acumă gropi adânci,
apele udau trupuri pe brânci
sună tinerețe, noapte sumbră.

Văd ca ieri grumazul rupt; ne frige
spicul nou de glonț; mari pete
s'au întins pe trupuri vagi, ni-i sete
— și trec morții seara 'n catalige.

Putrezesc păduchii pe așternuturi,
măinile au picat la jumătate
frumuseți de plumb, singurătate,
numai voi ne țineți de urături.

Astă noapte a vrut un om să strige
din spre ape, dar s'a 'nchis în umbră;

...sună tinerete, frunte sumbră —
și trec morții albi în catalige.

Vechi păduri, vechi păduri
seara podidesc de sânge 'n gard,
nimeni nu mai iese din odăi;
în umilii ochi de cocs, pe șai
brațele ne clatină și ard.

Inc'odată focuri... și pe urmă
trenuri, numai trenuri... Ninge
peste oameni, peste animale.
Cerurile 'nșeapă în meninge
ca o magazie de haznale.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

PĂDURI DE TRUPURI

Intindem pentru omul care pleacă
ateastă inimă de sânge adâncit,
copacul ploii scurs în băătură
ca un bandaj nestrâns și deslipit.

El e dovada liniștii umbrate
pe urme adânci de târnăcoape sau
de târguri vechi. . . Prin serile călări
păduri de trupuri negre galopau.

Sub tâmpale arse morții prin oraș
au vrut să stea. Vai, nopțile din geam
aveau atunci dimensiuni enorme
sonorizând fantastic, noi plecam.

Iar azi aici, în câmpul tăvălit
dormim: pachete vechi lângă pachete;
voi ați rămas să mergeți mai departe
cu « veacul blând » . . . Am să v'admir, poete!

Nu e nimic. Toți credem câteodată
într'o răscoală mare, într'un vis.
Pentru cămașa lui doar trecem noaptea
prin rețeaua târgului proscris.

Nu e nimic. Tăcerile acestea
le cunoști din tinerețe toate.

Ai trăit cu ele. Anii atuncia
te 'mpuşcau la zid « pentru dreptate ».

Umblu şi acuma prin oraşe
şi mă doare bucuria voastră...
Omul care pleacă, mi-a lăsat
un pahar cu brumă la fereastră.

ION CARAION

BCU Cluj / Central University Library Cluj

FEMEIA DIN CETATEA ALBĂ

Femeia din Cetatea Albă
avea ochi negri, să înfrunte
zuluful ce-i cădea pe frunte,
ca roiul de furnici pe o nalbă.

Femeia din Cetatea Albă
cu pielea gâtului bălană
și buze roșii de spioană
purta, de galbeni grei, o salbă

Femeia din Cetatea Albă
mi-a spus în taină o poveste
cu arestări și manifeste —
sorbind, la masă, dintr'o halbă.

Femeia din Cetatea Albă
era spioană? Comunistă?
Sau doar o văduvă altruistă?
în patul ei, din noaptea albă.

ATLANTIDA

Stele 'n Marea de Sargasse
putrezesc și cad pe case.
Oamenii pe străzi, scafandri,
grădini scunde, Alexandri.

In odăi de scoică joasă
ofticosu-i perlă groasă;
strâmb, din gură-i cresc amare

BCU Cluj Cierburi verzi și lungi de mare. Cluj

Arborii cu dește boante
trag femeii de păr, smulg plante,
și un vânt sunând reptile
duce toamna spre Antile.

Vântul pe obraji mă arde
și mi ia fierea 'n bulevard.
Blockul ca un pachebot
se scufundă 'n mine tot.

Frunzele, recruți pe străzi,
bat bocanci ca la parăzi,
și același vânt de Nord
sapă 'n carne lung fiord.

STRAND

Soarele, Pieile Roșii,
pene galbene și roșii,
albul ochilor în gol,
Negru beat de alcool.

Sulițat pe catalige
dârdâe de frig și frige,
crește lanuri violente
din nisip și continente.

Soareleși de care rasă
de rămâne viu acasă
cu vărsat ieșit în față
și cu pete de albeață?

E bolnav de bubă neagră,
de pojar ori de pelagră
ori de leprăși izolat
ori de boală de ficat,

de globule roșii, lipsă
duce, când e la eclipsă,
de vecie, de sauroră,
de crepuscul, de o oră?

Soare, vulpe arzătoare,
nuci cu păr și cu picioare,

scoici pe tălpi suntem, talaz,
plajă, sânge în obraz?

Străbunicul meu polip
avea chip sau n'avea chip, —
fată cu priviri amare,
pește-i inima din mare?

Soare, caracatiță,
discul Newton, cratiță,
semenii când se vor strânge
o lumină și un sânge?

Fructe vii, popoarele
își mănâncă Soarele
și înghit cu lingura
o lumină, singura,
putrezind Lună și stele
pe gătlejul cu inele;
Galbeni, Negri, Albi și Roșii
sângeră în ei cocoșii,

și țintesc cu puștile
inima și muștele,
crima crimei, plânge-le!
Bălți de soare-i sângele...

Carnivorii Soarelui
ochi cât ai țânțarului
mușcă beznă, suge rază,
bâzâe și asasinează.

Soarele 'n amurg guiță
și se stinge gărgăriță.
Mă ridic în cer de năcru
carne vie, lapte acru,

și 'n Dobrogea, cai de mare
își pasc algele cu sare,
măgărușii rup supapa
și-i gândac de frasin apa.

GEORGE DAN

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CÂNTEC DE SEARĂ

Lasă
Liniştea
S'o treiere
Un greiere.

Când
E sfâşiată
Pacea
De un muget,
Tot abisul
Lumii
Să îl
Cuget;

Steaua
Să mi măsoare
Adâncimea
Luminându-o,

Să mi
Măsoare
Depărtarea
Măcinându-o;

Lasă
Liniştea
S'o treiere
Un greiere.

IMPRECAȚIUNI LA MOARȚEA UNEI STELE

Amar
Geam
De mărgean
Al
Palatului
Morții,

Glacială
Luciolă
De un
Minut

In
Ghiarele
Noptii,

Lumină
Formată
Din aburele
Turbure
Al unui
Deleter
Eter,

Mut
Tulmus
Pe gândul
Meu,
Răsad

De
Seară
Portal
Mormântal,
Clipă
De
Ger,

Fanțoșă
Din registrul
Distrugerii
Trasă cu un
Resort
De
Inimic,

Tăcere!
Regisorul
Toarece 'n
Ger
Nimic.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

LAUDĂ

Cum sburam de secole prin cerul
 Numai soare, luci, zâmbet, raze,
 Ca prin orbitoare feicire
 Fără de surprize și extaze,

Ca de stăvilare de granit
 S'a oprit lumina de Saturn
 Și deodată noaptea a țâșnit
 Ca din robinet de ebonit.

Te salut, o trunchiu de con nocturn;

Splendid și misterios nerv optic
 Când clipisurile îl irită
 Și-l deșteaptă dintr'un vis haotic
 Ca pe perete de pirită;
 O, noptatic și divin panoptic,

Cu briliante, perle și opale
 Care curg în țări fără fruntarii,
 Cu incendii, pauze colosale,
 Cu funebrele lor cinerarii
 Și anemonele fenomenale.

Poezie, noapte, drum seral,
 Tu adeverești: înaltul bolții,
 Pe Anonimul minunat al noptii,
 Și vecia 'n paradisul sideral.

GEORGE MAGHERU

IN ASFINȚIT

În asfințit o ancoră s'a smult
cu scrâșnet și pământ. O velă suie
catargul închinat spre cetățue
sub coarda unui finic catapult.

Tăciune grămădit într'o cățue
— un muc de basm nu pălpâe mai mult
cădelnițând al umbrelor tumult
expiră după turn o rază șue. Library Cluj

Un marinar la proră, ca o lele
la cumpăna unei fântâni din șes,
potrivnic schimbă ciutura în vele.

Ici-colo opintiri de vânt mai țes
chemări diriguite către stele
și apusul e o frunte sub un fes...

GOLF

Golf cu faruri stinse la răscruci...
— Unde-i rada primitoare, han
pus la margine de bărgan
pentru lupi de mare și haiduci?...

Colo, undele de celofan
au împachetat prea multe nuci,
miezuri de trotii în coji de tuciu
pentru burta calului troian.

Ici, bătrâna geamandură geme
ca pe vremea când era chibiț
sub un nou caric de scoici și vreme.

Digul părăsit de 'ndrăgostiți
pare titlul unei vechi poeme
sau unui roman fără bandiți...

HOINAR

Hoinar

ca bobul pe țintar
sub degetul destinului tău crud,
colindător prin sud,
prin nord,
c'un dor neîmplinit la bord —
ai smuls o ancoră din tine,
dintr'un trecut numai ruine...

Azi lepezi iar unealta
și pui o leghe peste altă leghe,
deși a treia nu-i departe —
așa cum pagini dintr'o carte
pe care n'o cetesti, o 'ngâni,
sunt date 'n lături una după alta.

Dar n'ai pierdut nici cărma din țâțâni,
nici Crucea Sudului n'a stat de veghe
la căpătâiul unui mort,
să 'ndrume arca fără niciun port...

Imi amintesc tovarășe de chef
de-o poză într'o ramă de sidef,
de casa străjuită de doi ploi
și mi dau năvală lacrimile 'n ochi.

In rada renunțării tale
și tinereții noastre pale,
pe cheiul putred care geme

sub cisma golemului matelot,
o mână mică mai desmeardă încă
un nume scrijelat pe un ciot de stâncă...
E tot ce i-a rămas de atunci -- e tot...

Iubita gândurilor tale
așteaptă de amar de vreme
ca ultima dintre babale,
s'o 'mpresuri iar cu brațul cald
— parămă cu sfieli de pâslă —
și 'n mângâieri adânci de vâslă
să-i netezești tristețea fald cu fald.

Azi tot mai ești purtat cardanic
și încălzit pe plita unui sân,
acolo unde rugile rămân
să tămâeze un vapor titanic.

Intoarce-te la sânul cu alea,
la gura de mărgean,
la ochii picături de marmara —
îngroapă-ți noaptea za cu za
într'un atol pierdut în zi,
rătăcitorule Loty...

ȚIAU PUTREZIT VÂNTRELELE

Țiau putrezit vântrelele 'n frânghii
bătrâne șerb
al celei mai vrăjmașe 'mpărății...
iar ultimul tău dor, bob sterp,
uitat pe fund străin de ceam,
s'a mistuit sub mucegaiu
ca floarea unui oarecare Mai,

Sub galionul barabaftei tale
își sparge marea geam cu geam
neliniștile și fără leac —
și abia te doare cea din urmă cale,
bătrâne corăbier
îmbătrânit de atâtea zări și cer...

Iubita celor trei pătrimi de veac,
icoana vechii călăuze
pe mări senine sau ursuze,
a dispărut ca un atol
iar tu ca un explorator la pol...

Din desnădejdea ochilor ei buni
doar lacrima care te-a ars pe buze
mai stărue în sufletul tău gol.
Iz crud de carte cu minuni,
minuni din țara albei Kalevale...

E mult de-atunci și lungă cale,
 dar vânt potrivit, îndărătnic,
 îți umflă vela dorului să crape,
 vânturătorule de ape
 împotmolit în golful Botnic
 la poarta unui fals sezam...

Din adâncimi de bucurii un chip
 abia acum își cată loc sub pleoape,
 bălaiu și mic, în rama unui geam.

Povestea marinarilor boemi,
 povestea cu castele de nisip,
 povestea celei dincolo de vreme...

Iubita celor trei pătrimi de veac
 a dispărut ca un atol...

În inima ta doliul e geac,
 de geaba amintirile rechemi,
 ține spartă barca și nu ai ispol...

CONST. RUSO

ȘAPTE POEME

Aseamăn poema, *Cetitorule*, cu o perlă care crește în straturi concentrice; dar cu cât se adaugă cuvinte mai depărtate în timp de cele care au tradus emoția generatoare, cu atât este mai puțin poemă. Ai gusta de sigur textul nemijlocit, forma primă. Dar multora li s'ar părea această formă haotică, și emoția, de nerecunoscut fără frază, numai cu ajutorul succesiunii de imagini; și pe bună dreptate.

Elaborarea textului este asemănătoare cu demersul esențial al științei, care consistă în a introduce înțelesuri în datele brute ale realității. Așa, eu întâi am copiat fluxul mental, apoi am încercat să leg imaginile între ele, prin sensuri. *Cetitorule*, vei continua cum îți place operațiunea aceasta: vei adăuga sensuri; vei adăuga mai ales vibrația emoțională specifică ție.

I

O, spirit suspendat în mijlocul nesiguranței:
Uită pădurile; uită vitrinele cu diamante;
Căci nu e decât abis sus, abis jos.

În lumina electrică, în știința matematică doarme o pasiune fără nume;
Trezită, strigă: Ah, pădurile, chiar și vitrinele multicolore,
Chiar și viermii în pământ, și să nu uităm diamantele!
Ah, pământul negru din care cresc ciupercile!
Acestea sunt sigure!

O spirit al meu: adevărul? abis sus, abis jos.
Adevărul? Poate spiralele umflându-se ametețoarele spiralele lumii?

Poate undeva sînt dumnezei obscuri?
 Guri ale abisului?
 Spirit al meu: adîncă, adîncă întunecime, adînc,
 Adînc întuneric împrejur, sus și jos.
 — *Duhul își aduce amînte.*

(*Intermezzo:*)

Uită de astea. Visează-te pe platourile cu ierburi
 Luminoase; deasupra lor se mișcă
 Cerul și nourii și vara:
 Fluierul, fluierul
 Il auzi? al lui Pan? Nu dorești carnea albă?

— *Platourile și cerul, armonie involuntară*
A visului, le voiu părăsi,
Așa zice Duhul,
Mă voiu întoarce de acolo
Sub umărul tăcerii.

II
 BCU Cluj / Central University Library Cluj

Resping glasurile importune.
 Prin respirația calmă străbat, prin gesturile mâinii calme; cu sila îmi
 aduc amînte, cu sila pătrund pînă la iazurile moarte, la negrele lacuri,
 La patima tainică.

Grenadă! Explozie pură! Primăvară!
 Ascunsa primăvara secretă, formidabil
 Răsul ascuns și tinerețea:
 Mi se oprește răsufllarea, am trecut de extrema margine a cuvintelor:
 Ce îmi pasă aici de sensuri?
 Mie pierdut, mie departe, ce îmi pasă de sensuri?
Care primăvară, mă întrebară, spune, care primăvară?
Rănille negre ale pămîntului?
Entuziasmul, himerele ochilor, frumoasele lumii?

Nu. Furia; ferocitatea;
 nu florile: asasinatul; crime repede uitate,

căci viorile, floarea câmpului, atmosferele limpezi
furtunile de cristal ale imaginilor
și rochiile luminoase bătute de vânt
șterg, topesc, înghit, acoperă simfonia
aceasta furia murdară și ștreangul și masacrul
și uiți oamenii pe asfalt împușcați.

(Intermezzo:)

Unde este emoția pură? Lumea pură
Unde? Ah unde cupa de ghiață.

Osteneală adâncă. Miezul ei, încolăcită, feroce
Tinerete, tensiunea, așteptarea
Și dorința înfometată —
Totuși, încă nu depășit,
Teribil de aproape de primăvară,
Pragul morții.

III

Ingeri răi freamătă din multe perechi de aripi
Ei sunt, Asmodeu, Ituriel, Abrasax
Când se apleacă peste umărul meu cineva
Cine-a fost, cine-a fost? Nu mai e nimeni.
Ei beau sângele cui doarme cu gâtul gol.
— O, chinuri inutile ale omului singur
Aripi între mine și lună
Visuri mediane ale nopții.
Să știi că sunt duhuri în umbra camerei, în mine
Și afară șoaptele vocile interioare și exterioare
Teama, îngrijorarea inimii *supplicium cordis*
Iată că fâlăe ceva în umbră
Ingeri îngrijorători, aripi mari
De lebede și vulturi freamătă ca stejarii seara.

Dar și mai rău e noaptea, când liliecii
Și sboruri veninoase în tăcere:
Noaptea, revelația zâmbetului răutăcios

Revelația vocii străine:

Iată un alt om! Iată omul necunoscut
 Cutremur de groază! Nu se poate sfârși bine!
 — Se sfârșește în ultimele tensiuni, în aprehensiunea
 Oribilului
 Când ultimul strigăt înjunghie miezul nopții
 Când nu mai e lună, când e cenușiu și rece.
 S'a sfârșit. Mâine dimineață resturile magice
 Rămășițele vrăjii
 Pete de sânge pe drum.

(Intermezzo :)

Murmurul orei lichide, greerii
 Imbrățișările sub lună
 Sortilegia noctis.

Dar ce mi pasă de îngeri.
 Omul, mulțimea pe străzi, mediocra cruzime aspră
 Sângele vărsat din mecanisme de carne
 Cine mai crede în îngeri
 Omul e un idol de lut
 Mișcat de formule josnice
 Comedie.
 Imaginile! Imaginile pure!

IV

Prietene, trebuie să uităm poemele;
 Să uităm ferocitățile tinereții;
 Dacă vrei, și banditismul general;
 Dacă poți, și egoismul și posesiunea
 Și blestemata patimă a comorilor,
 Și de orice îți amintesc răsetele de afară.

Prietene, să regăsim himerele.
 Știi de care vorbesc:
 Amplele mitologii ale morții; orchestrele grave,
 Vieța, cântec grav, melodiile ei spontane

Muzică de Mozart, arie argintie
Cu de desubt flacărele și bubuitul Infernului.

Muzică de Mozart? Nu vezi cadavrele? Nu vezi capetele livide
Și puțin poeticele putreziri mucilaginoase?
Nu vezi adevărul?

N'am uitat destul, n'am fugit destul, n'am ajuns,
Se pare că și mai jos sunt imaginile:
Covoare albastre, pădurile Floridei,
Animalele fabuloase, panterele strălucitoare, fazanii...
— Caut departe... nicăieri nu e Florida,
Căci: *în noi e Impărăția și mărirea și puterea...*
n noi, ridicole personaje ale unui teatru de păpuși.

(Intermezzo:)

Tac asupra numelui sacru.

Să fugim în livezile interioare, sub migdalii înfloriți rar,
Unde vântul înclină fânul și spicul verde.
Mă închid clădirile moleculare, betonul cubic;
Spiritul pur
Nu scapă de batjocură, de nimicire, de siluire;
Să uităm poemele, n'avem ce face cu ele
Nici cu livezile, nici cu muzicile.
Caut sfârșitul. — Prietene, nu e sfârșit:
Comedia continuă.
Ah, de ce am ieșit din fântâna imaginilor.

V

În miezul nopții ca în al unui fruct
Viermele, poetul între pipa stinsă și hârtie.
Cineva se apleacă peste umărul lui, îi spune:
Fluviul, marile ape, lumina și undele, lichidul verde
Fluviul cu ape unuroase de colorarea opalului.
Depart, ah departe.
Mie geana plecată asupra gândului și tăcerii.

Afară orizontul sub un cer negru zăpezi
 Și marginea lividă a nopții.

Cineva se apleacă peste umărul lui:
 ...munți de monete, ascultă, cuburi de aur, aurul
 nu stăpărul nostru dar sângele lumii
 metalul galben curge prin vinele universului
 sunt lucruri mai bune ca el, dar nu mai puternice...

O demone, plutesc între cer și pământ
 Imi trebuie liniștea
 Ancora
 Crucea? (pe orizont la marginea aurorei:
 Spânzurătoare).

(Intermezzo)

O floare. Carne albă, umbră luminoasă, răcoare
 Translucidă, polenuri. Imprejur, fără îndoială
 Albastru închis, abisul.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

Ah, va fi curând întunec.
 Aventuri posibile, viitoare poeme:
 Repede: curând va fi întuneric.

Nu ca floarea câmpului:
 Suntem ca fulgerul, străfulgerare spectrală
 Violentă descărcare sublunară
 Între grămezile de întuneric
 (Văd ploaia ca strugurii, și încă un fulger
 Policandru de sfârșitul lumii).
 Da prietene, așa suntem, de aceea
 Repede, repede: curând va fi
 Întuneric.

VI. *Madrigal*:

Adâncă noapte pace caldă
 Dără meteorică
 Gând la cea departe

VII. *Espiritual:*

Teamă de somn: negru
Mai sunt și alte abisuri
Așteptare a Nevăzutului

PETRU DUMITRIU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

POEMUL DIMINEȚII

Să mergem în dimineța crudă ca o poamă pădureață
 La ceasul potrivit când luceafărul se uită peste umăr înapoi,
 Când bărăganele cerului necuprinse se schimbă la față
 Și zorile își trimit cercetașii de lumină.

Să ne furișem în dimineța crudă prin rouă,
 Să prindem murmurul holdelor plin,
 Să vedem păsările cerului cum se 'nchin'
 Să simțim ora cu minutele pârguite în singurătatea dimineții.

Să mergem în dimineța nemăsurată de pas pământean
 Cum pleacă gândul pur în legendele răsfirate 'n veac,
 Să simțim tălpile cum de țărână se desfac;
 Pasul să ne fie albă cuminecătură;
 Suflarea dimineții să s'anine în pleoapa udă.

Duhul rodului poate-L vom surprinde plutind peste tăcerea din ogoare.
 Să ne bucurăm în dimineța ca o mireasă
 Gândul să-l încumetăm în necunoscut
 Să prindem găzele dimineții în palmă
 Și să le iscodim în intimitatea lor.

Poate vom vedea heruvi în matinal sbor
 Purtând răvașe slovenite 'n somnul dimineții;
 Poate vom zări pe Iisus prin singurătatea câmpului
 Mângâind cu privirea holdele blânde.

Hai deți, neașteaptă ceasul prior când e
Dimineața desbrăcată de lumini,
Când vacile nopții cu ugere ne'ncepute
Mugesc la porțile tăcute,
Când sângele somnului gălgâie spre rădăcini.

BCU Cluj / Central University Library Cluj

IN VEACUL PREISTORIC

In veacul preistoric incendiat de colori primitive
Mai limpezi, mai clare îmi erau senzațiile olfactive;
Bourul vânjos și ager îl adulfmecam de departe:
Silexul meu lustruit fulgera a moarte
Sub luna de aur viu reflectată de verdele prea sănătos al ierburilor.
Mușchii mei de oțel căliți în geamătul pădurii
Frângeau arabescurile dure ale naturii.

Cu sânge impregnat pe albușul ochiului, cu pupila dilatată,
In canini c'o fibră de carne crudă sfâșiată
Mă priveam în lacul cu fund mîlos, puhav:
Arătam pârros, crud, pădureț și grav.
Când vreo femelă cu sâni fâloși și brațe pline
M'ademenea 'n culcușuri virgine
Îmi creșteau în sânge nelămurite și prea puțin drepte
Imense păduri de ferigi arborescente.

C. T. LITUON

FAMILIE

N'am nicio soră
lângă evantaiul negru al disperărilor
când ploaia insistentă
îmi haşurează ochii
să mi se spele
de cerneala turbure a toamnei,
n'am nicio soră
limpede înaltă
care să mi descifreze seara
cicatricele zilei
arzând ca un fosfor ucigător
împrejurul tâmpelor mele —
(poetii spun în glumă
că sora lor e moartea,
dar ei cunosc moartea din auzite
şi o mângâie în cărţi,
dar ei n'au văzut moartea
aşa cum e
dincolo de sângele rănilor
dincolo de sicriile uniforme ale spitalelor
dincolo de faţa ciudată a lucrurilor,
ei nu ştiu că moartea
e un gol imens
din care e ridicol să construieşti metafore).

N'am niciun frate
care să mi asculte atent

scoica singurătății
pulsând încet
sub coaja de calcar a pieptului
n'am niciun frate
cu umerii puternici și înalți
cu privirile clare
să-mi spăl în privirile lui
entuziasmele murdărite ca niște cârpe —
(poetii spun câteodată
că fratele lor e un câine,
dar eu n'am privit niciodată
ochii câinilor
decât cu spaimă,
dar eu n'am putut înțelege
nici la școala primară
cum poți iubii câinii,
eu iubeam mai mult pietrele
și priveam mai ales copacii
și m'am temut totdeauna
să întâlnesc
privirea necunoscută a câinilor).

Tata își ascunde ochii după lentile
mâinile lui sunt mari
și totuși atât de precise —
dincolo de lentile
sunt ochii tatei
în care sclipesc cifre
milioane de cifre dresate
pentru cucerirea lemnului, a betonului;
mâinile tatei
mânuesc compase mari
și aparate complicate
cu care desenează jucării pe hârtie,
dar jucăriile lui cresc gigantice
și se transformă în viaducte

proiectate curajos peste văi
și iau forma unor șerpi de fier
pe care alunecă locomotivele
trenurilor exprese —
tata își ascunde ochii după lentile
și crede că și Dumnezeu a fost inginer
fără să știe
că însuși betonul se dislocă
și fierul se rupe în mâinile timpului,
fără să bănuiască
tăria invincibilă a cuvântului
tăria cuvântului izbucnit
din meandrele inimii
tăria cuvântului
materie primă a poeziei și a lui Dumnezeu,
cuvântul
care închide și deslănțue prin sine
toate forțele
toate echilibrele
toate dimensiunile enorme ale lumii...

Ochii mamei sunt clari
sunt asemenea cernelii albastre
cu care e vopsit cerul în abecedare,
dar câteodată
în ochii ei clari
apar niște pietre scumpe
care sclipesc ca podoabele
pe care le poartă sărbătoarea
pe mâini,
dar câteodată
privind amurgul
mâinile mamei
devin ciudat de triste
și 'n degetele lor prelungi
se sbate un tremur tăcut

ca o durere mută —
mama învață copiii să citească
din abecedarele în care cerul
e albastru asemenea ochilor ei,
dar eu sunt singurul
care n'am învățat să citesc
semnele pietrelor scumpe
sclipind în ochii ei clari,
dar eu n'am înțeles niciodată
literele ascunse
ale mâinilor mamei
tremurând tăcut
când privește amurgul
revărsat ca o apă însângerată 'n fereastră...

Intre lentilele severe ale tatei
cerneala albastră din ochii mamei
și absența arzând ca o flacără stingheră
a fraților mei —
eu trec singur
ca o umbră prin zidurile casei
eu mă strecor nevăzut
cu inima suspendată
prin vidul acestor camere austere
eu îmi ard lent
atât de lent că nu se aude
combustiunea adâncă a sângelui
prin apele incolore ale zilei
prin orele uniforme ale familiei.

Dar noaptea târziu
când somnul inundă casa
și eu oscilez singur printre tăceri
ascultând fructele însingurării
cum se coc în întunec,
noaptea târziu

când sgomotele oraşului
coboară obosite în vata liniştii
şi prin fereastră
se revarsă în camera mea
un aer nou necunoscut
spălat în apele lunii
şi uscat de respiraţia liniştită a globului —
atunci noaptea târziu
inima mea devine
mai profundă
mai limpede
decât toate cărţile de istorie.
sângele meu ia
o dimensiune necrezută imensă
scăldând în incendiile lui
continente şi geologii ameţitoare,
atunci noaptea târziu de tot
descifrez în arterele, în venele mele
o geografie nebănuită şi ciudată
prin care privesc
cu teamă şi totuşi cu o linişte fermă subterană
înapoi —
şi descopăr în fiecare hematie
în fiecare umbră
a sângelui meu imens
amintiri din trecutul meu
prelungit din strămoş în strămoş
undeva în timpuri,
necunoscute cărţilor sau pietrelor
undeva înapoi
cu mii şi milioane de ani...

Văd strămoşii
miraţi de ultima lor cucerire:
înalţi ridicaţi în picioare
spre foşnetul frunzelor

din copacii care existau de mult
dinaintea lor
(copacii aceia imenși
pierzându-și frunțile 'n cer),
văd strămoșii
lovindu-se de soare, de lună
cum mă loveam eu
de picioarele scaunelor
când învățam să umblu,
văd strămoșii
bucurându-se cu teamă
de întâiele ploi
și simt cum femeile lor
enorme cu șolduri de piatră
respiră fierbinte și gem
în aorta mea ca 'ntr'o peșteră —
aud apoi prin sângele meu
un ropot amețitor de copite:
e prima vânătoare de cai,
sângele meu e o stepă febrilă
și coamele cailor
flutură magnific în vânt
și goana întrece
vânturile cele mai repezi
până când glesnele cailor
slăbesc și tremură ușor
ca genele stelelor noaptea
peste pământ peste ape —
apoi peste o clipă
simt în mine un ocean fără nume
un ocean de o culoare ne mai văzută
pe care navighează în necunoscut
strămoșii mei
premergătorii lui Marco Polo,
simt vâslele lor pulsând în sânge
simt botul luntrilor lor

despicându-mi arterele
spre un tărâm rămas necunoscut
spre o insulă căzută 'n adâncuri —
toată noaptea
privindu-mi inima
mai profundă
mai limpede
decât toate cărțile de istorie
și sângele
scăldând în incendiile lui
continente și geologii ameteitoare,
văd strămoșii
adunați lângă focuri
după vânătoarea de zimbri
văd luptele lor cu natura
cu vântul, cu apele
și întâiele lor războaie
cu arme de piatră, de bronz —
văd strămoșii
coborînd secol cu secol
prin Asia galbenă și enormă
prin nisipurile fierbinți ale Africei
spre sângele meu,
în sângele meu
noaptea întreagă
văd armate, simt expediții, aud oceane
și dimineața de vreme
când se ivesc zorile
și lumina cu întunerecul
sunt din nou împreună
ca înaintea strămoșilor mei,
nu sunt singur
nu mai sunt singur
privindu-mi inima

profundă și limpede
ascultându-mi sângele imens
și confundându-mă cu familia aceasta magnifică
și planetară...

ALEXANDRU LUNGU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VEAC OBSEDANT

O, de sigur, de sigur ceasul este târziu —
niciun vapor nu mai lunecă prin imaginația portului.
Măine la ceasul acesta, noroioase și grele,
vor sosi armatele din Nord.

Va fi sărbătoare. Numai orașul va dormi inocent ca un pui de năpârcă —
șters voi suna ora revoluției
(oamenii vor crede că e vorba de o hibridă 'nscenare)
și orgolios voi vorbi tuturor despre Libertate.

Ah, dar ceasul acesta e atât de târziu
și niciun vapor nu mai lunecă prin imaginația portului —
armatele poate-au pierit în oceane sau în câmpii mlăștinoase
și nimeni nu se mai întoarce cu vești.

Totuși, totuși să nu desnădăjduim —
ah, de nu m'ar trăda fețele voastre oameni și orașul!
vă spun: Dacă armatele nu vor veni până mâine,
voi suna singur revoluția.

POST BELLUM

Pământ, Pământ negru sincer și bun,
mersul tău e sigur în această orbită milenară —
iartă-ne pentru greșeala de-a ne fi bătut și 'njunghiat pe scoarța ta,
iartă-ne pentru toate fărădelegile noastre!

În pântecul tău dorm milioanele noastre de generații,
Pământ, Pământ etern, întoarcere-a vieții,
pentru trupurile pe care ți le dăm resemnați
tu plimbă-ne mai departe ca pe niște pocale 'n Univers... și iartă-ne!

ATLANTIC

Fratele a murit alaltăieri de spleen —
plouă ca 'n legendele Hunilor,
în curte s'au spânzurat comandanții flotei inamice
și de plictiseală înfig bricege în portretele străbunilor.

Albumul care l'am luat din Chicago laș vinde pe'un pol,
mă duc în casă, trag storurile toate spre stradă —
muniția e completă pe bord — până mâine
am să privesc cerul cu stelele lui de paradă. library Cluj

În carnetul din buzunar e'o zi banală ca toate —
din Franța se'anunță revoluția unor smintiți la Paris,
îmi pipăi vestonul, pe bord e'o ceață mărunță
și nicăieri în agendă nu mi văd numele scris.

Mâine va trebui să lupt pe străzi ca un anonim oarecare
— în ogradă plopii s'au culcat la pământ —
mai sunt patru mile până la coasta franceză
și nu știu de ce toată noaptea 'n odaie a fost frig ca 'n mormânt.

MIHAIL CRAMA

MUSIQUE LÈGÈRE

De ce nu se poate face literatură și așa:
 era o casă galbenă ascunsă de glicini
 glicinele erau proaspete cum sunt pulpele tale când ieși din râu,
 pielea ta palidă mai enigmatică decât ochii.
 Aș fi început un roman,
 cu personaje străine (străine de noi)
 dar mereu te-aș fi regăsit
 așteptând între imagini,
 ca urzica pitită printre ierburi,
 și bătrânul colonel pensionar a devenit din ce în ce mai mic
 și fără importanță.

*

Bunica mea e o doamnă fără contur
 cum sunt cărțile evului mediu
 estompate la margini.
 Bunica mea a devenit ca un fluid
 ia formele cele mai extravagante
 Dați-mi un fotoliu, cel mai vast
 cel mai lat fotoliu.
 bunica o să-l îmbrace tot de n'o să se mai vadă
 niciuna din floricelele pictate pe creton
 și ochiul ei (cel neparalizat) o să zâmbească ironic.

*

Pe cine a iubit Dante:
 Pe Beatrice.

Și Petrarca?

Pe Laura.

Și sărmanul Edgar Poe

Și extenuatul Charles Baudelaire,

ce cumiști ies câte doi, când îi chemi,

ca perechea de burgheji din lemn de merișor

care salută grav la ore fixe

ieșind din căsuța ritmică a ceasornicului vechiu.

Numai 100 de ani

și ai să zâmbești în edițiile ilustrate.

*

Da, asta e soarta noastră:

am început prin Robinson Crusoe

(dar ni s'a părut prea puțin)

și am fost pe rând,

mai amabil și mai divers decât celebrul Fregolini

și Werther și Adolphe și toți eroii romantici

și Muișchin și odată numai cantele de Almaviva

(era o femeie absolut proastă și corsetul de cavalerist îmi strângea
șalele îngrozitor).

și am fost misterios ca domnul cu laleaua

și tânăr ca 'n portretul lui Giorgione

și în câte feluri am murit până acum!

*

De ce mă distrez așa teribil?

când văd cele 60 de perechi de miri

și cartoanele cele mari și serbările breslelor din oraș

și solitare, privirile domnilor care aveau nevoie de o legitimație

și acum stau cumiști după geamul prăfuit

stau și așteaptă impasibili să intre în coincidență cu vreuna din muștele
ce-i ignoră precum noi

verzi

relieful din fundul mărilor străbătute grăbit?

*

Poate numai lipsa de curiozitate
sau

(aşa ca bătrâna domnişoară care-şi acoperă gura virtuoasă când trece
prin faţa măturătorului)

a rămas casa în fundul curţii nedesluşită,
galbenă, rezemată pe verdele sumbru al castanilor
galbenă cum sunt casele vechi
şi cum e pălăria decolorată a fetei subţiri
care se joacă cuminte în iarba puţină şi se cheamă:
Gertrude.

*

Am nevoie de o mare certitudine
(fără înflorituri
fără imaginile care bagatelizează)
o mare, o adevărată certitudine
pentru cei 22 de ani ai mei
care fumează înecându-se scepticismul
cu lacrimile 'n ochi, ca primele clandestine ţigări.

*

Vreau să scriu despre ape.
despre docilele ape pe care le cunosc
apele învăţate ce străbat oraşele închiphuite şi reci
defilând egal între pomii plantaţi pentru ele
(când au fost oare frumoşi pomii aştia corecţi
mai blazaţi decât autorităţile ce asistă la desvelirea unui bust)
apele liniştite, defilând cu ochii 'n jos
cum se văd Dumineca fetele pensionului de maici
străbătând triste, întotdeauna acelaşi itinerar.

*

E nevoie şi de puţin absurd
pentru copiii care altfel s'ar naşte bătrâni
pentru artiştii care vor şi ei să trăiască
pentru după-amiaza în care, singur, cauţi un drum

(boala asta care ca tusea măgărească e mai rară la adulți)
Cărțile poștale pe care minuțios pui data precisă
legând astfel ceva fără importanță de ceva care nu există,
numele fabricantului de dale pe care nu-l cunoaște nimeni
cu toate că-i calcă zilnic semnătura săpată pe toate gurile de canal din
și somptuoasa gardă elvețiană oraș
cu care nu s'au obișnuit mahalagiii din Roma în 500 de ani.

ALEXANDRU VONA

ELEMENTE

Marea geme răcorind de foc stânci arse.
Vreau poemul cum e căoapsa ta,
Zări strălimpezi, undă aidoma.
Țărml abrup coboară odihnind în terase.

Mileniile mării pierdute sunt pe fruntea
Țărmlui, de arșița lor alb strălucind ca o floare.
Oglinda mea ferită de valul cu piept tare,
Reflectă-mi acel joc, lucirea și să mă 'ncante!

Zarea ochilor tăi verzi cât de adâncă e, mă atrage.
Mă înalț ca vulturii în rotogoale lungi.
Așa cresc dragostea-mi neprețuită atunci,
Să se piardă 'n fiecare amurg, în străfundurile tale și să se roage.

A P E

Frăgezime fără moarte
Pânze încotro întinzi
Ca un vis în reci oglinzi
Se adună, se desparte.

Joc de ademeniri fugace
Suferințelor depline,
Crește dorurile aline
Să le piardă, să le 'mpace.
Toate cânturile aude
Și le'adoarme în tumult,
Străluminile ce sunt,
Adâncimile profunde.

Destrămări de Paradis
Să te prindă, te 'nfășoară —
Fir de cântec de vioară
Ca un blestem, într'adins.

Farmec cum se împlinesc
Frunzuliță mai amară
Strălucire mai bizară.
O iubesc, nu o iubesc?

Inimă de nestemată
Duce-o'asă pe unde sunt.
Amintire — pânză 'n vânt
Bântuie și te îmbată.

CÂNTECE DE SIMPLITATE

I

In lumină calmă
Marea — tors sub palmă.

— Sunt a ta, mă mângâie!
Și seninu 'njunghie.

Apele — cățele
Gem. Până 'n plăsele

Adânc le străbate
Dulce junghiu de moarte.

Și sufletul își dă
Unda 'n joc, fragedă.

II

Pe drum peste valuri
Zorile 'n pocaluri.

Lumina, crăiță.
Marea, porumbiță.

Valul deschidea
Aripe, zorea.

Valul ne ridică.
Strânge, ibovnică!

Valul ne coboară.
Ascultă vioară!

Și îmi urcă 'n șir
Scară de safir.

III

De loviri, de secure
Răsună o pădure,

Marea — ca o vale
Adâncul în țimbale.

Talazul de opal
Trece un roib pal.

ALEXANDRU TUDOR-MIU

EGLOGA

Oameni, viețile voastre ce sânt?
Urme de fiare apuse,
Cântece duse peste pământ...

Ce sânt cuvintele spuse?
Creastă de ape fugind rotund
către tărâmurii opuse...

Singur, văzduhul doarme profund
ca jupânița uitată...
Principii 'n codri nu mai pătrund...

Ingerii așteaptă fata plecată,
lângă fereastra cu pești nomazi...
Prindește bine: vezi, să nu cazi,
printre zăbrele, în altădată...

POEZIE CU NOURII

Orele au fugit larg prin geamuri,
 în dimineța liniștită, străvezie...
 Cumpăna cerului a prins să scadă,
 scoțând în ciuturi ziua razachie,
 ca apele șuvoaielor în zori...

Pe drumeagul rece al vântului de rouă,
 nourii: împărați în samur,
 cu borangic mieriu împrejur,
 cu ghioaga trăznetului, nouă.

Și-au pornit Măriile Lor, la cântători,
 din cetățuia tare a culmilor,
 să bată căile fără căpătâiu,
 prin țeara Domnilor schimbători...

Și-au mers peste bărăganuri și peste izvoare,
 și le-au sărutat poalele parânguri și ciobani;
 și-au plâns de jalea câmpurilor arse,
 cu bobii mari de ploaie milostivă,
 în slava cântului pământului de țărani...

Lezări vechi de ghiță străveche,
 le-au oglindit albeața despletită
 și stâncile s'au închinat cucernic
 voievozilor statornici, care vin
 cu chipuri de ninsoare strălucită,
 să se arate noroadelor, primăvara.

Au stat la mănăstirea brazilor,
 să le ajungă rugăciunea pădurilor,
 duhul jivinilor, al poienilor și al cascadeilor,
 freământul de frunziș și de piatră...

Au fost pe la Marea Bătrână,
 cu insule mici unde dorm zei mărunți,
 unde trireme putrezite și de aur,
 s'au înecat într'o legendă păgână...

Au umblat lin peste șosele și sate,
 peste orașe cu fabrici și mașini,
 peste porturi ancorate uscatului,
 peste hambare, peste oameni, peste grădini...

Și-au trecut pe la fereastra poetului,
 care scria lângă jăratecul stelelor,
 și l-au luat cu ei, ca să scrie mereu,
 la Curțile Craiului Dumnezeu...

CONSTANTIN DEȘLIU

BCU Cluj / Central University Library Cluj

VIATA TA...

Viața ta e o amforă fără toartă
Nu pot s'o ridic, s'o port
Că mâna mi-e moartă.

Ascunse jivine 'n vizuină
Sunt trecutele tale fapte:
Cum să despart lumina de vermină?

Lacăt la a sufletului poartă
Mâna ta închide și deschide
O simt, împovărată ca o soartă!

TOAMNĂ DE RĂZBOIU

Fruntea veacului înghețase.
Corbii în cer s'au spânzurat
De fire nevăzute de mătase.
Stelele aveau o vânăță lucire
Podurile și goarnele au sunat:
În pasul lumii era o prăvălire.

În chilimbarul zorilor
Nemișcat scarabeu, crispată ai rămas.
Eu te-am chemat dar fără glas
Am vrut să mă întorn ca o căință
Ca un soldat dintre steagurile morții, acas'.

Insulițata toamnă a căzut
Peste inimile fără scut
Eram nespus de triști și mulți
Și continentul morții, tăcuți, am străbătut.

V. CRISTIAN

TELEFOANE

În cerc telefonul își râșnește numerele pe disc
pentru anonimul firului chemat peste liniștea grea,
ca ruleta unui cazino modern cu bile de fildeș,
sau ca ochii păpușilor rostogolite pe canapea.

Patru, șase, unu, unu, trei, la noroc prin rețele
din nesfârșitul cifrelor orice sume bizare
un cerc gândește zi și noapte senzori diverse
pentru vecinii de cameră sau incertii de peste mare.

Cinci puncte aprinse de o parte și alta pe cablu
peste oameni și case, cuvântul meschin soliloq
alternanța inimii 'n circuit de cupru
pentru anonimul plictisit al garsonierei din block.

Numerele de telefon se 'nvârt ca ochii scamatorului
și 'n deget siguri toți antipozii se 'nvârt.
Din nesfârșitul abonaților cu matricol în carte,
de-a seară ascult cea mai frumoasă tăcere de pe pământ.

ISOBARE

Pe o linie sinuoasă, mângâind continente
am fixat un gând, cel mai rotund atol;
numele oceanului l-am uitat și busola
și-a dat ochii pe spate și privește în gol.

Sinuos ca liana, isobarele taie
spre Nord și Sud, Capricornul și Racul.
Câte orașeam ucis dintr'odată
în joc nebunesc de-a împunge pământul cu acul?

Globul are pendulările sale ciudate
dar cine poate distinge vreuna din ele?
Idea își are o mișcare de revoluție:
se 'nvârte grotesc într'un cerc de zăbrele.

Și când târziu curenții călătoresc oceanul
din Martinica spre cetatea Atlantă,
isobare albastre mi indică pe brațe
sângele circulând cu presiune constantă.

MIRCEA POPOVICI

AMIAZĂ INDICĂ

Știți șerpii emoției printre ode alunecând
Sau grotelor zei ca niște glesne polare;
Soarele bătând ca o imensă inimă galbenă
Răsplată orelor noastre olimpice: iată!!

Arborii clopotele pădurii calorizau,
Ca niște ipotenuze termometrele răspundeau în sevă...
Febra, febra aceea amară și verde
Electrică înstruna drumul plantelor către templu.

DANSUL SEVELOR

Aspri, viezuri întârziu seara lângă drum.
 lângă foile 'nguste vorbind palid, autumnal;
 Arborii ridicau adeseori mâinile lor galbene
 După carnea suavă — luna cu șoldul regal.

— « Aceasta este fruntea nopții și asemeni a cerului
 Calculat, aurul ei valorează 14 karate ». —
 Acum glasurile înotau multiplu printre maluri
 Printre potecile apelor cu buze sărate.

Negreșit povestea începea cu « a fost odată »
 Cu stele curgând ca niște vertebre solare —
 Ierburile băteau din palme sau ridicau părul
 Pe care-l spălau inelar și blond în izvoare.

Negreșit trupurile aprinzând dansul sevelor,
 Impletite 'n coapse ardeau Sahare fluide;
 Ca șerpilor brațele albe otrăveau sângele
 Lunecoase ca șerpilor, vibrând peste lanuri livide...

— « Acestea este fruntea nopții și asemeni a cerului
 Calculat, aurul ei valorează 14 karate ». —
 O! iată curioșii, solemnii, fideliu spectatori brazilii
 Aprobând ritul magic cu festive colonne uscate.

...Ca niște proiectile, suitori, pașii de ode
 Din adâncuri glesnele primeau sărutul moale;
 Ce verde era dansul sevelor ce verde,
 Inchinând doamnei — luna cu șolduri regale.

POEM PENTRU CÂMPIILE ELIZEE

Știi, în fiecare noapte sunt poet mare. Dar până dimineața
Fluturând neobosit problemele cele mai ilustre, dizertând
Despre chipul suavei ducese proiectat de lună
Conform unor principii savante brevetate de foarte curând.

— Odele clipelor — spun — se scriu pe foi de brustur
Ideile sunt repezi și au trupul blond ca al ei;
Printre ziduri pornesc batalioanele mele sonore
Vibrante, lunii fizice săi atârne cerceii.

Pe străzi ulcerate, cresc albe ca niște poeme
Ca niște statui ideale — fecioare — cu umbre firave;
Suspectând razele ultraviolete din părul suavei ducese
Cerul solemn e pe rând convex sau cu forme concave.

Oh, la sfârșit doar, aprinzând ultimele certitudini sterile
Ca niște plumbi, cu ecuații patetice să le pătrundem din plin —
Port — am impresia — tropicul capricornului pe tâmpile ca un bandaj
Ca o banderolă imensă — festiv ca un inel saturnin. fatidic

IOAN I. HORGA

E V

Abatoarele scui pă nervos . . .

— Iată, am văzut pasărea Ibis.

un roman de aventuri cu emblema Crucii roșii

și o curea de transmisie, încolăcind sensul unic al târnăcoapelor.

Aud, în subsol, rotativele:

toate merg spre ținta precisă.

Tăria motoarelor cu explozie e a noastră,

să nu zacă nimeni când se cristalizează vieța.

Nu vrem despicături de oameni.

Dăruiți-vă sângele prin transfuzii:

nouă ne trebuie, în vine, alcool de 96 grade.

Vreau o iubită pe care să n'am vreme s'o sărut;

traul nostru e dinamic, uriaș.

Noi privim lumea din goana tancurilor

și ne astâmpărăm setea cu emblema Crucii roșii.

TANGENTĂ

Sub cerul axiomatic, vânător și destins,
privirăm, frânți din șale, amurgul.
Bețiv leneș, adormea în șanțuri burgul
în atmosfera matematică de astru stins.

Noi eram departe (spasmurile clocoteau),
naiul gemetelor potrivea izbucnirea;
iataganele de oțel vegetal mureau sub izbirea
trupurilor noastre; departe, lumile se scufundau.

Poruncile divine se realizau sub stema Forței
(duhul mecanic al sfărâmării plana în univers);
momentul era abject și divers;
cenușiul celest vestea, murdar și nostalgic, strânsorile morței.

Incordările supreme se frânseră brusc:
era ceasul când bufnițele metafizice roiesc.
Plutind lent în vid, izbutii să mă gândesc
la lutul vechiu al nu știu cărui vas etrusc.

VICTOR KERNBACH

POEM PENTRU O IUBIȚĂ DEFUNCTĂ

Tristent . . .

Sălciile se sbat cu brațele rupte, plângând, nebune, peste apele goale.
Sub pletele tale valurile cresc, galbene și urcă, pustii, peste destinul meu
ce arde în singurătate.

Întâia oară lunecai între două maluri înalte, de lut, sub un răsărit.
Soarele ți-aprinsese două mâini roșii, pâlпăitoare, ca niște păsări spintecate
pe umeri

Și umbra ta se întindea, prelungă, sub malurile adânci, cruce culcată.
Îți aduci aminte, cum coborai ca un fluviu, gemând de dorință
Până în brațele mele, în fiecare noapte, în acel colț întunecat ca o crimă.

O Tristent și moartea . . .

Furtuna aceea, călărind stihiiile apusului, cavaler în zale de aramă și fier,
Purtând sufletul tău pe mâini, în fața mulțimii înnebunite,
Ca un cap însângerat, ca un asasinat . . .

Se întunecă, Tristent,

Și alcoolul urcă o vâlvâtaie cu o mie de umbre în mine.

Te văd mereu printre cețuri, în aburul singurătății, râzând și făcându-mi
semn spre tine.

Noaptea, rătăcind prin smârcuri, ars de sărutul tău,

Imi lipesc gura fierbinte de stele și diamantul rece al ochiului tău cred
că îl sorb.

TROPICE

Din cataractele cerului, tăcerea alunecă, treaptă cu treaptă,
 Peste amețitorul, rotundul pântec al pământului sub Tropice,
 Peste somnul extatic al florilor ceși așteaptă mirii în corolele incandescente,

Peste dorința lăncezind fierbinte în trupul marilor fiare
 Când își strecoară umbra, ca niște flăcări galbene, printre alge.

Numai eu singur, ca un abur înalt, peste clocotul sângelui sau peste
 somnul plantelor,
 Trec lunecând dintr'un miraj într'altul, ca o corabie rătăcită prin ne
 mai pomenite aventuri.

Păsări cu miresme de portocali în aripi trec pâlپând pe lângă mine
 Desvelind din umbra lor albastră, întâia femeie, crescută ca o ramură
 de lămâi albă în noaptea junglei.

Adulmecându-o, dorindu-o, tigrii și leoparzii pădurii pășesc lingându-i urma.

În mine închisă, ca ntr'un cristal, raza cerească se frânge; mă plec și,
 foșnind, stihie în desiș,

În după amiaza fierbinte, urma, flămând, i-o caut.

Și o găsec așteptându-mă, întinsă, un ghimpe fierbinte și alb, pe un
 lujer îndoit sub înflorita ei greutate.

INCHIS INTR'UN TURN CU MOARTEA

Ca o umbră, în tăcerea muntelui rotesc și caut peste zare,
 Intr'o mare de aur, sufletul meu pierdut.
 S'a prelins cu foșnet, ca șarpele casei dintre zidurile surpate.
 Adiind ca o undă prin cântecul milenar al stepei;
 A luptat în pustie, închis într'un turn cu moartea
 Și a visat, cu spada încinsă la șold, despre dragoste și nemurire,
 Călătorind, prinț rătăcitor, prin vârstele lumii.
 Un Dionysos beat, rătăcește acum, singur stăpân peste plajele deșarte.
 Când, fâlfâind în vântul dimineții, soarele, măsurând evurile, se înalță
 peste ape.
 Țărmurile s'au pierdut înapoi, izvorînd ca un fum din spre apus.
 Oceanul neclintit ascultă la porțile lumii, noaptea revărsându-se 'n ceruri
 Și astfel, aci, copleșit de darurile vieții, ca un cavaler în greaua lui armură,
 prin valuri cad.

Păsări, venind de foarte departe,
 Pe umerii, pe pieptul, pe brațele mele nemișcate, ca o pulbere se aștern.

STERE POPESCU

COLIER

Prin câmpul rotund, ca ochiul de broască
Trec nori de sare cu brațele pline
Când seara în lacuri vin umbre să pască
Bureții de fosfor din grote alpine.

Sub cupele cu toamnă atârnă în perdea
Orașele uitate pe ramure de cocs
Șoselele amare au buze de cafea
Și zâmbetul oprit la punctul echinox. Library Cluj

Poemele planete, sub lespede de ceară
Așteaptă asfințitul celulei de metal
Precum în spuma mării, se 'nchide 'ntr'o brățară
Coralul care urcă încet spre litoral.

TITUS ȘTEFĂNESCU-PRIBOI

LINIȘTE

Ferestrele aveau steme și spade
Dar nu venea din carte niciun paj,
Urcau grădinile pe brânci să prade
Vremea spânzurată la etaj.

Era o curte veche; vis livid
Se adunase cerul pe pereți
Și când pecinginea creștea pe zid
Crai glaciali ieșeau din rame beți.

Un ceas se 'mpiedecase fără cheie,
O muscă dansa lină pe cadran
Și plantele urcau o epopeie
Peste tristeți târzii de porțelan.

EMIL MANU

PRIMĂVARA A INFLORIT NUMAI PENTRU TINE

Soarele s'a prins, podoabă, în părul tău.
Și ce frumos sbor de rândunică, mânil tale.
Sonor clapele vântului vibrează 'n fiecare floare,
Căci primăvara aceasta a 'nflorit numai pentru tine.

Ca un copil, ai răsturnat tolba cu beteală a soarelui în mare,
Iar râsul tău a alergat sglobiu pe poteca de mătase a zilei.
Toate păsările cerului cântă imn de sărbătoare,
Și ce odihnite sunt cuvintele lângă tine.

Dealurile au desfăcut covoarele de umbră.
Țăranii plimbă 'n care, câmpul în spre sat.
In tălângi vacile au adunat miresmele florilor.
Greierii au început să 'ntindă pânza de borangic a serii.
Și iată, ciocârlia s'a 'nălțat, să-ți aprindă prima stea.

SPIC

Soarele răsare odată cu țărani,
Și iată, câmpul, cu funde de maci,
Iată grâul,
Dealul desfăcut ca un steag,
Și o brățară de azur, pârâul.

Iată pasărea țarinei, plugul,
Cum ciugulește azima pământului.
Iată boii pățați cu soare
Cum poartă ca o salbă, jugul.

Iar pitpalacii, toaca vântului,
Adună florile,
Pentru ruga de 'noptare.

AL. MARIUS

MARGARETA

Răsună 'n bolți ecouri lungi de lemn.
Un franciscan lovește cu sandale
Treizeci de lespezi roși, pontificale,
Incremenite aci dintr'un îndemn.

Cu fast medieval, cu alaiu solemn,
Trec procesiuni — vin cavaleri în zale,
Iși sună doma clopotele sale,
Cad în genunchi, creștinii, la un semn.

Văd... Trece lin, cu ochii stânși, fantasma.
Pătrunde 'n bolți și cade la imagini...
Ce linișteți în sân, ce pace 'n pagini.

Dintre făclii, ce aprind catapeteasma,
O pată lungă, ocolind amvonul,
Scoboară — scăpărând din ochi... Demonul!

REGINA DIN SABA

1

Sosește Balkis, regina

In cap, în za de aur, elefanții,
 Pedestri suri, vâslași de galioane,
 Numizi pe armăsari purtând plocoane,
 Pe stacojii cămile muzicanții.

In verde astrologii, chiromanții.
 Alți elefanți apar. In șea 'n balcoane
 Dănțuitoare 'n vâluri și volane.
 Deodat' apar în roș hierofanții,

Și 'n cort aprins de flamuri — litiera
 De argint (cu steag, ce poartă 'n bronz Himera,
 Ca herb de feciorie și regină).

Sub steag cu leu regesc, trupa semită
 Vine 'n galop năvalnic — se închină
 Și 'nconjură regina iemenită.

2

Nuptiae

Vuiește 'n bolți serbarea nupțială,
 In săli de abanos — și sub arcade.
 Stau sprijiniți arcași de colonade.
 Arômuri scumpe fumegă 'ntr'o sală.

Grămadă stau la tâmpla rituală
 Așgurii. Văd jertfa care cade.

Cetesc în măruntae... Lungi parade
Trec zornăind în aurora pală.

Între columnne roși — și pedestale,
Regina Bălkis, iemenita, neagra,
Statue fină, mică, de Tanagra,

Danțează 'n ritm de tube și cimbale.
Se sbengue copii de casă 'n tumbe,
Rotesc în jurul regilor columbe.

SAMSON LAZAR

BCU Cluj / Central University Library Cluj

CADRAN

În rubrica Dumnezeului obișnuit, dăruit în penumbră
 pe care poemele noastre, oricât de nebune, n'au reușit niciodată să-l
 trăiesc mai departe și umblă smulgă, —
 pălăriile; flașnetele fabrică zodie, și fiecare stea în fiecare plisc de papagal
 se divulgă.

Semănat cu tramvaie și câini
 asfaltul se oprește 'n călcâie, s'asculte, să le roage s'aștepte.
 Și nu se găsește nimeni să cumpere o pereche de mâini
 sârmanilor stâlpi de telegraf condamnați la profilul liniei drepte.

RADU CĂPLESCU

Insemnări din Sanatoriu

MOMENT

Bolnavele curbate, cu degetele seci,
Visează carnea strugurilor verzi și plini
Și arcul lunii albe ce crește dintre pini
Când fructe simt prin must tăișul stelei reci.

Tropismele tresar spre 'naltele tulpini
Ce duc prin somn de cerbi subțirile poteci...
Dumnezeu uitat — triumhiu 'nchis pe veci —
Și-a frânt în sanatoriu cununile de spini.

Ghiocul mâinii simte mărgele de rubin
Când despărțirea sună ca 'n porțelanuri pure...
Curcubeu înalță-te vast peste slabele mâni!
Fructul durerii, răscopt, schițează în aer: amin!
Mâine, înalte, crescând peste pădure,
lubirile vor fumega ca niște fântâni.

FEBRĂ FINALĂ

Un duh somnolent, ca un flux de mătasă,
Lunecă prin mine ca 'ntr'un înalt fiord.
Moartea — paiată bătrână — tremură la bord,
Multiplicând prin ape palide și grimasă.

Flaute sparte 'ncearcă 'ntreitul acord
Pentru crucifixul trist de pe masă...
Extazul final simte lunecarea sticloasă
Și moartea deschide trapeze de ghiață spre Nord.

Ca un joc mărunț de pietre de onix,
Ploaia încovoiaie metafizice lumini
Peste mâini de ivoriu prinse în formă de x.

Duhul stingher — săgeată desprinsă din spini —
Despică necuprinsul exod în spre Stix
Ca un plâns prelungit spre calmele grădini.

GEORGE PĂTRĂUCEANU

SHANGHAI

trecea furișat matelotul
ca un vas plin de somn
avea cercei de aur în urechi
și în brațe un motan mare, verde.

avea și un inel de argint pe inimă
și un cuțit
vai! o umbră maaaare a sărit
să-l omoare pe matelot.

a intrat într'o odaie galbenă
cu motanul verde în brațe
s'a așezat pe-o canapea moale
și a început să fumeze.

ușa era deschisă puțin
și vântul ridica perdelele din cameră
ssst! luna tăia fâșii pe obraz
și un picior galben am zărit lângă ușe.

eu priveam:
eram o broscuță mică.

CÂNTECUL PEȘTELUI

peștișori mici, când luna răsare,
— în ziua aceasta anumită —
în fundul apelor, în adânc
nu fugiți, nu vă mișcați atunci
priviți-o în tăcere, că, într'un minut,
totul se preface în argint
toți peștii sunt bucăți de argint

peștișorii: tăcere! să ascultăm
ce frumos e!

dacă însă se va mișca vreunul
atunci luna se preface într'un pește mare
apele vor clocoti repede
într'o vijelie, în uragan
toți vor fugi și vom muri cu toții.

peștișorii: iată un peștișor cum fuge!
ce să facem? o să murim cu toții

într'adevăr, o pereche de peștișori tremura
unda lângă malul întunecat
și copacii înalți creșteau gemeni
peștișorii nepăsători se jucau unul lângă altul
iar de pe vaporul care trecea cu luminile stinse
a căzut o doamnă cu ochi întunecoși în apă;
cred că era luna.

IORDAN CHIMET

OLIMP

Rochia asta albă, albăi prea,
pe trupul aromit de lene târzie.
Cine-l va liniști, cine-l va mângâea,
lunecând pe calda lui caligrafie?

În olande și alburi te bucuri,
adormi pe visuri și pe halucinare,
îngemeni lumina, ca rodiile 'n sucuri.
Trupul tău aprinde o melodie trecătoare.

În pielea ta, cu reflexele cicorii,
doarme muzica, ca 'n lemnul viorii;
te-am scos din cutia rochiilor, cu dor, —
voluptatea a 'nflorit pe portativul coapselor...

Și piciorul, leneș fragment de colonadă,
se frânge cu dorințele grămadă.
M'am trezit arheolog, pe linii de umbră și cretă,
descifrând făptura ta secretă.

I. N. SOARE

LAURENCE BINYON

SIRENELE

(Fragment)

Ascultați cum se veselesc eternii amanți!
 Au răsăritul de soare în inimi, în vinele lor armonie,
 Trupurile lor își murmură melodii,
 În razele ochilor unuia, celălalt se afundă;
 Se bucură că sunt parte din desfătarea eternă,
 Pe al ei univers în freamăt, care de drumuri nu știe,
 Care nu vrea să știe de port, ci este și drum și port totodată, acum
 ei plutesc.

Plini de 'ncântare renasc într'un nou element,
 Ca ape ce se 'ntâlnesc și curg împreună spre mare,
 Ca flăcări vibrează și pâlپâie când se unesc;
 Scoica deșartă ce-au părăsit, o văd cu mirare.
 Zorile zorilor, miezul luminii revărsându-se,
 Înundă soarele, luna, și steaua cea depărtată,
 Tainele lumii lor le arată, în ei își găsește limanul, le este liman.

Și teama lor e frumoasă, ca teama ușurelor căprioare
 Și teama lor e frumoasă, ca teama ușoarelor căprioare
 Ca în sălbatic pustiu de « Timp », vânătorul bătrân, se ascund;
 În umbra singurătății din inimi se liniștesc,
 Bucuria ce știe timpul să-l uite, o regăsesc.
 Dintr'un alfabet întinat, cea scris povești de durere,

De muncă aspră și 'ngenunchiere 'ndelungă,
De cutezătoare, deșarte izbânzi, curate cuvinte: au ales:
Și tot ce cunosc sunt acele puține cuvinte.

Silnicilor tăceri, cu măreție, ei împletesc sunetul unui nume,
Groazei de abis, nopții necunoscute, surâsul încrezător îl opun,
Și o singură voce scăzută, lăcomiei uitării.
Deosebiri ia mânat spre lupta fierbinte
e al eșii, inevitabilii, dragii antagoniști.
Unul altuia îi spune: « Singur, însuși mi, n'am fost,
Primejdie ce am dorit-o, înger la care am râvnit!

Pentru că farmecul tău e tulburător și puternic,
Pentru că nu mi aparții, dorit, necunoscut univers,
Pentru tine totul vreau să 'ndrăznesc.
Ce sunt și ce este al meu, m'ai făcut o clipă să uit,
Dar biruința mea să te am, misterioasei tale puteri să mă 'ncredințez,
să mă dăruiesc

Cu lumea din mine, o, pornește pe mărirele mele! »

Ca zorile ce 'n grabă cuprind înălțimile,
Ca roza de aur ce le răspunde tremurând pe un nor, în apus;
Ca apusul de răsărit — sunt despărțiți,
Dar pe căi muritorilor neștiute, unde noua, magica lume a iubirii,
Din întuneric creată, s'a înălțat, înaintează a lor luminoasă unire:
Eași luceafărul dimineții și al serii lor.

Din ale nopții genuni nepătrunse, din depărtare,
O voce ce n'o recunosc, dar careși a lor, și nu e cu totul a lor,
O voce ce încă n'au auzit, dar mai veche decât orice pe lume;
Râsetul unui copil, sunetul cel mai dulce pe pământ sau în cer;
Vocea bucuriei eterne, biruitoare peste a muritorilor tristă înțelepciune;
Un nou izvor, cântând, se revarsă în lume.

In românește de *Margareta Stierian*

STEPHANE MALLARMÉ

SONET

Când iarna trece asupra pădurilor uitate
Te plângi tu singuratic captiv al unui prag
Căci groapa ce 'mpreună ne va primi cu drag
E plină doar de lipsa buchetelor uscate.

N'ascuți, când miezul nopții zădărnici și bate
In veghea care crește privești fără clipire
Cât din cămin, târzie, ultima pâlpare
Nu mi luminează umbra, ce 'n vechiul jilț s'abate.

Cine ades așteaptă, un Semn, să nu încarce
Cu flori prea multe piatra, ce un deget o întoarce
Cu toată mohorîrea puterii astăzi stinse...

Mă înfior la gândul de-a sta lângă lumină
Reînviéz când, noaptea, numele meu se 'mbină
Cu suflul tău prin șoapte pe buzele și prelinse.

In românește de *Maria Rovin*

ROBIN GALLEGO

CÂNTECUL BRAZILIAN AL REGIMENTULUI 6

Vom cânta cum n'am mai cântat niciodată
Cântecul celei mai frumoase din dăruiri!
Dincolo de ape și munți,
Dincolo de dunga orizontului cea mai îndepărtată
O țară își numără fiii și gloriile;
În preajma mărețelor deslănțuiri
Vom scrie cum n'am mai scris niciodată
Cea mai frumoasă istorie din toate istoriile!

Când se revarsă în față ne cerul de foc și ruini
Ne otrăvim în tăcere fântâna durerilor toate
Și ne aducem aminte
Că la ora asta în Pampas se aprind focuri de seară
Și 'n case lumini;
Și undeva în Pampasul larg ca sufletul nostru
E un cort care ascunde inima cea mai setoasă după dreptate.

Vom lupta cum n'am mai luptat niciodată!
Doar vrerea măreață și brațul, nu sorți de noroc,
Așa cum au luptat și pionierii 'n Manaos
Însângerând inima cetății dușmane în prag...
Vom lupta cum n'am mai luptat niciodată!

Ce 'nseamnă vuietul luptei de gloanțe și foc
Pe lângă sbuciumul apelor Amazonului drag?...

Să desvăluim sufletele noastre mândre de viață
Acum când poate și Pădurea Virgină și desvăluie tainele;
Depart, peste oceane, sub zările albastre
În timp ce lupta ne cheamă prin ploii și prin ceață
Și somnul ni-l prindem în gropi de obuze și șanțuri,
Soarele tropic îmbracă în aur casele noastre.
— Încă un pas, regiment brazilian, înc' un suflet
Până la descătușarea din urmă a Europei de lanțuri!

Pentru tine om cânta, vom lupta, ca niciodată,
Oricum te-ai numi: Brazilie sau libertate,
Și de om cădea, pământul pe care-am căzut este al tău...
Depart, dincolo de toate orizonturile îndepărtate,
Prin țara ruinelor, a urii și a tăcerii
Vom cânta cum n'am mai cântat niciodată!
Și nîcînd soarele nostru nu va fi mai aproape
Cât timp pajurele albe ale libertății umbresc Cordilierii!...

În românește de *Radu Teculescu*

TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
Tudor Arghezi:	O vorbă 3
	Seceta mare 7
Mihail Celarianu:	La Septembrie și Octombrie. 14
	Meșterul necăjit 15
	Paradis pe 'nnoptat 16
	Prin lumea cu păcate 17
Demostene Botez:	În turn de fildeș 18
Sanda Movilă:	Strigoi 21
	Ultimul vlăstar 23
	Călătorul 25
Horia Furtună:	Noapte albă 27
Ion Caraion:	Ninge 30
	Păduri de trupuri 32
George Dan:	Femeia din Cetatea Albă 34
	Atlantida 35
	Strand 36
George Magheru:	Cântec de seară 39
	Imprecațiuni la moartea unei stele 40
	Laudă 42
Const. Ruso:	În asfințit 43
	Golf 44
	Hoinar 45
	Țiauu putrezit vântrelele 47
Petru Dumitriu:	Șapte poeme 49
C. T. Lituon:	Poemul dimineții 56
	În veacul preistoric 58
Alexandru Lungu:	Familie 59
Mihail Crama:	Veac obsedant 67
	Post-bellum 68
	Atlantic 69

TABLA DE MATERII

	<u>Pag.</u>
Alexandru Vona:	Musique légère 70
Alexandru Tudor-Miu:	Elemente 74
	Ape 75
	Cântec de simplitate 76
Constantin Deşliu:	Egloga 78
	Poezie cu nourii 79
V. Cristian:	Viaţa ta 81
	Toamnă de războiu 82
Mircea Popovici:	Telefoane 83
	Isobare 84
Ioan I. Horga:	Amiază indică 85
	Dansul sevelor 86
	Poem pentru câmpiile elizee. 87
Victor Kernbach:	Ev 88
	Tangentă 89
Stere Popescu:	Poem pentru o iubită defunctă 90
	Tropice 91
	Inchis într'un turn cu moartea 92
Titus Ştefănescu Priboi:	Colier 93
Emil Manu:	Linişte 94
Al. Marius:	Primăvara a înflorit pentru tine 95
	Spic 96
Samson Lazăr:	Margareta 97
	Regina din Saba 98
Radu Căplescu:	Cadran 100
George Pătruceanu:	Moment 101
	Febră finală 102
Iordan Chimet:	Shanghai 103
	Cântecul peştelui 104
I. N. Soare:	Olimp 105

Traduceri:

Laurence Binyon	Sirenele (fragment).	106
Stéphane Mallarmé:	Sonet	108
Robin Gallego:	Cântecul brazilian al regimentului 6	109